

Το απόγευμα της 15ης Μαΐου 2011, σαν από το πουθενά, χιλιάδες ισπανοί πολίτες ξεχύθηκαν στους δρόμους και γέμισαν τις πλατείες πενήντα πόλεων της χώρας.

Ορισμένοι παρέμειναν εκεί για μήνες. Το σύνθημα δόθηκε από την οργάνωση «Πραγματική Δημοκρατία Τώρα», μέσα από τα κοινωνικά δίκτυα. Στη συνέχεια, ο ένας ενημέρωνε τον άλλο. Κάπως έτσι δημιουργήθηκε το κίνημα 15-M. Ελάχιστα μέσα ενημέρωσης το είχαν προβλέψει. Οσο για τα πολιτικά κόμματα, δεν είχαν καταλάβει τίποτα.

Τρία χρόνια αργότερα, το "Podemos" (Μπορούμε), ένα κόμμα που αποτελεί τη συνέχεια εκείνου του κινήματος, αναδείχθηκε η τέταρτη πολιτική δύναμη της χώρας. Ούτε αυτό το είχε προβλέψει κανείς.

Το "Podemos" ενεγράφη στους εκλογικούς καταλόγους πριν από τρεις μήνες, ύστερα από μια έντονη συζήτηση στους κόλπους του για το αν έπρεπε να συνεχίσει να κινείται στο δρόμο ή να δοκιμάσει την τύχη του στους θεσμούς. Δεν έχει κεντρικό πολιτικό συμβούλιο ούτε μέλη. Θα έχει όμως πέντε ευρωβουλευτές, αφού έλαβε 1,2 εκατομμύρια ψήφους. Αν αυτή η επιτυχία επαναληφθεί στις βουλευτικές εκλογές του

2015, το κόμμα αυτό θα είναι το κλειδί για τον σχηματισμό διοικήσεων στους δήμους ή τις αυτόνομες περιοχές.

«Γεννηθήκαμε πρακτικά στο δρόμο», λέει ο 30χρονος Ινίγο Ερεχόν, διδάκτωρ πολιτικών επιστημών στο Πανεπιστήμιο της Μαδρίτης και υπεύθυνος της εκστρατείας του κόμματος. «Μέχρι στιγμής είμαστε μια ομάδα, όχι ένα κόμμα. Τώρα πρέπει να ξεκινήσει η διαδικασία συγκρότησής μας σε πολιτικό κόμμα».

Μέχρι τώρα, οι αποφάσεις λαμβάνονταν με ομοφωνία, εκπρόσωποι δεν υπήρχαν ή εναλλάσσονταν συνεχώς για να αποφεύγονται οι προσωπικοί ανταγωνισμοί και τα μέλη της ομάδας απέρριπταν την αντιπροσωπευτική δημοκρατία. Ατυπος ηγέτης ήταν ο Πάμπλο Ιγκλέσιας, καθώς μπορούσε να προβάλλει τις θέσεις του κινήματος από την εκπομπή του στην τηλεόραση. Αλλά αυτό μπορεί να αλλάξει.

Ο 35χρονος Ιγκλέσιας ξεκίνησε την πολιτική του καριέρα σε ηλικία 14 ετών, στην Κομμουνιστική Νεολαία. Σπούδασε πολιτικές επιστήμες και πολύ γρήγορα άρχισε να ταξιδεύει σε όλο τον κόσμο και να λαμβάνει μέρος στα κινήματα κατά της παγκοσμιοποίησης. Μια σύντομη εκδοχή του διδακτορικού του λέγεται «Ανυπάκουοι».

Ο Ιγκλέσιας μελέτησε το φαινόμενο των Ζαπατίστας, ίδρυσε οργανώσεις όπως «Νεολαία χωρίς μέλλον» και ασχολήθηκε με τον κινηματογράφο. Θα μπορούσε να είναι ένας θεωρητικός της Αριστεράς, ένας γενειοφόρος καθηγητής που κινείται σε ακαδημαϊκούς κύκλους. Κατέληξε όμως να γίνει ένας ειδικός της πολιτικής επικοινωνίας και το κεντρικό πρόσωπο ενός νέου κινήματος.

Οποιος τον χαρακτηρίζει προϊόν της τηλεόρασης κάνει λάθος, σχολιάζει η Ελ Παϊς. «Πειραματιζόμαστε με την πολιτική επικοινωνία μέσα από το κυριότερο μέσο πολιτικής κοινωνικοποίησης που είναι η

τηλεόραση», λέει ο ίδιος. «Αυτά που μάθαμε από τη La Tuerka τα εφαρμόζουμε στη μεγάλη οθόνη». Η La Tuerka ήταν ένα πρόγραμμα που ο Ιγκλέσιας και οι συνεργάτες του (καθηγητές και φοιτητές από το Πανεπιστήμιο της Μαδρίτης) μετέδιδαν στο παρελθόν από το Διαδίκτυο και μικρά τηλεοπτικά κανάλια. Εκεί εκπαιδεύτηκε ο Ιγκλέσιας ως παρουσιαστής και άνθρωπος της τηλεόρασης. Το πέρασμά του στα μεγάλα κανάλια ήταν από την αρχή επιτυχημένο: μπορούσε να επιχειρηματολογήσει, ήταν άνετος μπροστά στην κάμερα, λάμβανε άνετα μέρος σε συζητήσεις. Και το μήνυμά του ήταν σκληρό, αλλά καθαρό.

Με αποδέκτες τα θύματα της οικονομικής κρίσης και τη μεσαία τάξη που είδε τα εισοδήματά της να εξαφανίζονται.

Ο Ιγκλέσιας ταξίδεψε στην Ιταλία, το Μεξικό, την Ελβετία, τις Ηνωμένες Πολιτείες. Ο Ερεχόν δίδαξε στο Κίτο του Ισημερινού. Ο Χουαν Κάρλος Μονεδέρο, ένας από τους ιδρυτές και ιδεολόγους του “Podemos”, υπήρξε για εννιά μήνες σύμβουλος του πρώην προέδρου της Βενεζουέλας Ούγκο Τσάβες. Και στη χώρα αυτή, άλλωστε, υπάρχει ένα κόμμα που λέγεται “Podemos”.

Ο ίδιος παραπονιέται ότι όλοι τον ρωτούν για την εμπειρία του στη Βενεζουέλα και κανείς δεν ενδιαφέρεται για την περίοδο που έζησε στη Γερμανία και την εργασία του για τη διάλυση της Γερμανικής Λαοκρατικής Δημοκρατίας. «Οποιος λέει πως θέλουμε να μετατρέψουμε την Ισπανία σε Βενεζουέλα είναι ηλίθιος», σημειώνει. Το όραμά του είναι το εξής: «Θέλουμε να γίνουμε το κλειδί για τη συγκρότηση ενός ευρέος μετώπου όπως στην Ουρουγουάη, η γέφυρα ανάμεσα σε κόμματα και κοινωνικά κινήματα που θα μας επιτρέψει να επανεφεύρουμε τη δημοκρατία. Αυτό συνέβη στη Βολιβία, τη Βενεζουέλα και τον Ισημερινό».

Πηγή: [El Pais](#), ΑΠΕ-ΜΠΕ